

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobců: **a) E. T., b) E. R., c) K. R., d) R. B., e) J. B., f) M. S., g) F. P., h) J. T., i) L. T.,** všichni zast. JUDr. Petrem Plavcem, advokátem se sídlem Na Zábradlí 205/1, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,** se sídlem Zborovská 11, Praha 5, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Dvorska Development, s.r.o.,** se sídlem Pražská 58, Řitka, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2011, sp. zn. SZ 026410/2011/KUSK REG/Gr, č. j. 093796/2011/KUSK, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 2. 2016, č. j. 5 A 257/2011 – 101,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v celkové výši **27 370,20 Kč**, k rukám jejich zástupce JUDr. Petra Plavce, advokáta se sídlem Na Zábradlí 205/1, Praha 1, do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo bez jednání podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 10. 5. 2011, sp. zn. SZ 026410/2011/KUSK REG/Gr, č. j. 093796/2011/KUSK, a bylo mu uloženo zaplatit žalobcům náklady řízení ve výši 55 316,40 Kč.

[2] Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobců a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Mníšek pod Brdy (dále jen „stavební úřad“) ze dne 22. 11. 2010, č. j. SÚ

6187/10-813/2010-Pet (dále jen „územní rozhodnutí“), kterým byla osobě zúčastněné na řízení umístěna stavba „*4 bytových viladomů, vč. parkovacích stání, zpevněných komunikací, dětského hřiště, veřejného osvětlení, přípojek vody, kanalizace a přívodů elektro*“ na pozemcích parcelní č. 158/43, 158/42, 158/41, 158/40, 158/39 a 158/11 v katastrálním území Řitka.

I. Vymezení věci

[3] Městský soud v napadeném rozsudku mimo jiné konstatoval, že žalobci již v námitkách namítali, že záměr je v rozporu s vydanou územně plánovací dokumentací a s cíli územního plánu, zejména s charakterem území a že narušuje urbanistické a architektonické hodnoty zástavby. Žalobci popsali dosavadní zástavbu s tím, že navrhovaný bytový dům svými parametry a objemem nerespektuje jednotný charakter zástavby dané lokality a jeho realizace by zasáhla do jednotného architektonického rázu ostatních budov, degradovala by urbanistickou strukturu současné zástavby a krajinný ráz.

[4] K této námitce stavební úřad v územním rozhodnutí uvedl, že záměr je v souladu s platnou územně plánovací dokumentací obce. Navrženými stavbami bude zastavěno 15 % z dotčených parcel, resp. 19 % plochy označené jako část pozemku dotčená stavbou, oba tyto parametry jsou v souladu s územně plánovací dokumentací. Umístění objektů odpovídá charakteru původní parcelace. Nenabourává původně plánovaný koncept využití území. Navržené architektonické řešení vychází z respektování stávající zástavby a okolí stavby a ze snahy o moderní architektonické řešení v souladu s funkčním využitím objektu a důrazem na kvalitu bydlení, soukromí a bezpečnost obyvatel komplexu. Dále vyjmenoval hlavní architektonické prvky objektů a uvedl, že dům je cca 0,5 m nad terénem a jeho celková výška je 6,5-11,0 m vzhledem k tomu, že pozemek je svažitý.

[5] K námitce uplatněné v odvolání, že stavební úřad fakticky posuzoval toliko soulad projektu s územně plánovací dokumentací, nikoli soulad s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, stěžovatel uvedl, že technické, urbanistické a architektonické podmínky využití území odvolatelům nepřísluší posuzovat. Shodně se stavebním úřadem popsal podmínky stanovené schváleným územním plánem obce Řitka. Konstatoval, že urbanistické hodnoty území řeší urbanistická studie, která je územně plánovacím podkladem řešícím územně technické, urbanistické a architektonické podmínky využití území. Vysvětlil, pro jaké území se tato studie zpracovává, pro jaké účely se používá, vysvětlil pojem urbanistický detail, pojem urbanistický řád a urbanistický soubor a poté bez dalšího uzavřel, že na podkladě uvedeného a proto, že obec Řitka má zpracovaný územní plán, je odůvodnění stavebního úřadu postačující.

[6] Podle městského soudu je odůvodnění napadeného rozhodnutí v tomto bodě nepřezkoumatelné, neboť k námitce odvolání, že stavební úřad fakticky posuzoval toliko soulad projektu s územně plánovací dokumentací, nikoli soulad s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, se stěžovatel srozumitelným způsobem nevyjádřil.

[7] Žalobci v námitkách dále namítli, že zásobování pitnou vodou je již nyní hraniční, a to platí i ohledně kapacity čistírny odpadních vod (dále též „ČOV“). Záměr nelze realizovat bez vybudování či úpravy technické infrastruktury. K zásobování vodou odkázal

stavební úřad na kladné vyjádření vlastníka vodovodu, tj. obce Řitka a provozovatele vodovodu, tj. VAK Beroun. Ke kapacitě čističky odkázal na souhlas vlastníka, tj. obce Řitka i provozovatele, tj. VAK Beroun, s napojením navržených staveb, čímž byla zároveň potvrzena dostatečná kapacita ČOV. V odvolání žalobci zpochybnili správnost stanoviska VAK Beroun, které poukazuje na zvýšení kapacity ČOV v roce 2008 a argumentovali vyjádřením České inspekce životního prostředí ze dne 1. 12. 2009, z něhož vyplývá, že k uvedenému datu ke zvýšení kapacity ČOV nedošlo a její kapacita je nedostatečná. Namítli, že stavební úřad vycházel z nedostatečně zjištěného stavu věci, přes žádost žalobců kapacitu ČOV neprověřil.

[8] Městský soud v napadeném rozsudku shrnul obsah vyjádření VAK Beroun ze dne 2. 6. 2010, zn. 2702/2010, vyjádření obce Řitka ze dne 7. 5. 2010, vyjádření Povodí Vltavy ze dne 20. 7. 2009, vyjádření České inspekce životního prostředí ze dne 1. 12. 2009 a stanoviska Městského úřadu Černošice, odboru životního prostředí, ze dne 21. 5. 2010. Uzavřel, že stavební úřad v územním rozhodnutí dovozoval dostatečnou kapacitu ČOV na základě kladných stanovisek obce Řitka a VAK Beroun. Stěžovatel se v napadeném rozhodnutí odmítl zabývat vyjádřením Povodí Vltavy a České inspekce životního prostředí s odůvodněním, že tato vyjádření nebyla vydána v souvislosti s řízením o umístění sporné stavby, ale v souvislosti s budoucím rozšířením kapacity ČOV na 3100 EO.

[9] Pokud stěžovatel výslovně uvedl, že z těchto dokladů nevyplývá ve vztahu k posuzovanému řízení nic, co by negovalo stanovisko správce kanalizace VAK Beroun, pak zcela pominul, že uvedené doklady byly vydávány v souvislosti s v té době teprve řešeným rozšířením kapacity ČOV, zatímco stanovisko VAK Beroun vycházelo z předpokladu, že k rozšíření kapacity ČOV již došlo v roce 2008. Uvádí-li stanovisko VAK Beroun, že kapacita ČOV pojme odpadní vody i z posuzovaného projektu a že připojení projektu je v souladu s podmínkami platného povolení pro vypouštění odpadních vod (čehož se stěžovatel v napadeném rozhodnutí výslovně dovolává), je v rozporu se stanoviskem Městského úřadu Černošice ze dne 21. 5. 2010, resp. v rozporu se zde uváděnou podmínkou č. 4 povolení k vypouštění odpadních vod z ČOV Řitka. Z ní je zřejmé, že bytový komplex nelze zařadit pod vyjmenované subjekty připojované k ČOV při stávající kapacitě (ale bude jej možné povolit do užívání po uvedení ČOV do zkušebního provozu po provedené rekonstrukci a intenzifikaci).

[10] Podle závěru městského soudu bylo na stěžovateli, aby na základě námitek uplatněných v odvolání posoudil rozpor mezi vyjádřeními VAK Beroun a obce Řitka (na jejichž podkladě stavební úřad dovodil, že ČOV má dostatečnou kapacitu a umisťovaná stavba nevyžaduje nové nároky na technickou infrastrukturu) a stanovisky Povodí Vltavy a České inspekce životního prostředí (jejichž obsah naopak svědčí pro závěr o nedostatečné stávající kapacitě ČOV). Stěžovatel pochybil, pokud rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil, aniž by řádně odůvodnil, zda uvedené podklady stavebního úřadu pro vydání územního rozhodnutí odpovídaly faktickému stavu či nikoliv, případně zda i pro případ, že by kapacita ČOV nebyla v době vydání územního rozhodnutí postačující, lze stavbu přesto umístit, za jakých konkrétních podmínek a zda tyto podmínky byly v době vydání územního rozhodnutí splněny. Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je v dané otázce nepřezkoumatelné.

[11] K žalobní námitce, že se stěžovatel nevypořádal s odvolací námitkou nepřezkoumatelnosti závěru stavebního úřadu o tom, že nedojde k neúměrnému zvýšení hluku ani emisí prachových částic a nebude snížena bezpečnost a plynulost dopravního provozu, soud nejprve poukázal na územní rozhodnutí, kde stavební úřad uvedl, že vybudováním 4 bytových viladomů nebude negativně ani nad přípustnou míru snížena kvalita bydlení v dané lokalitě. Nejsou zde navrženy stavby výrobního charakteru, které by rušily pohodu bydlení. Navržené stavby jsou na začátku dané lokality, příjezd je navržen po jiné komunikaci, než kterou budou užívat obyvatelé vzdálenější části lokality, kteří nebudou provozem nebo užíváním staveb dotčeni. Záměr je v souladu s územně plánovací dokumentací, užíváním staveb nedojde k neúměrnému zvýšení hluku ani k emisím prachových látek, ani ke snížení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu v lokalitě, jelikož záměr je na okraji dané lokality, a nijak neovlivní plynulost další části lokality.

[12] V odvolání žalobci namítli, že tvrzení stavebního úřadu, že užíváním staveb nedojde k neúměrnému zvýšení hluku ani emisím prachových látek, ani (nebude snížena) bezpečnost a plynulost dopravního provozu, postrádá odkaz na konkrétní údaje, měření či jiné důkazy a namítli, že tvrzení správního orgánu musí být podloženo fakty, nikoli jeho subjektivními dohady. Stěžovatel v napadeném rozhodnutí k této námitce uvedl, že „*odůvodnění stavebního úřadu pravděpodobně v tomto směru směřovalo k provozním podmínkám budoucí prováděné stavby, neboť intenzita a souhrn uvedených činitelů a vlivů se posuzuje každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech. Podmínkou zohlednění těchto subjektivních hledisek ovšem je, že způsob života dotčených osob a jejich z toho plynoucí subjektivní nároky na pohodu bydlení nevybočují v podstatné míře od obecných oprávněně požadovaných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality. Námitka odvolatelů je v tomto směru nepodstatná, a nemá žádný vliv k umístění stavby.*“ Soud se nedomnívá, že by námitka týkající se zvýšení hluku, emisí a snížení plynulosti a bezpečnosti dopravního provozu, resp. námitka, že závěry, které stavební úřad v tomto směru učinil, nejsou podloženy, neměla souvislosti s územním řízením. Na stěžovateli bylo, aby posoudil, zda tato námitka uplatněná v odvolání byla důvodná či nikoliv, to však z citované části odůvodnění napadeného rozhodnutí dovodit nelze.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[13] Proti rozsudku městského soudu brojí stěžovatel kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[14] Uvádí, že se s námitkou, že stavební úřad fakticky posuzoval toliko soulad projektu s územně plánovací dokumentací, nikoliv soulad s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, vypořádal na str. 13 a 14 svého rozhodnutí. Zopakoval své závěry tam uvedené a shrnul, že jelikož má obec Řitka zpracovaný územní plán, je odůvodnění stavebního úřadu dostačující. Následně shrnul závěry stavebního úřadu k této otázce uvedené v územním rozhodnutí na straně 12.

[15] Nesdílí názor městského soudu, že v řízení nebylo posouzeno, zda stavby nejsou v rozporu se stávajícím charakterem území a architektonickými a urbanistickými

hodnotami v území. Územní plán v dané lokalitě počítá i s výstavbou bytových domů, tedy objemově větších objektů a nikoliv pouze domů rodinného charakteru. Tvrzení žalobců o jedinečnosti stávající urbanistické struktury, jejíž dochování je ve veřejném zájmu, nemá oporu v řešení, které je obsaženo v územně plánovací dokumentaci. Bytové domy A, B, C, D byly umístěny pouze se dvěma nadzemními podlažími, která nejsou rozprostřena po celé ploše, ustupující podlaží je redukováno na polovinu plošné výměry podlaží předcházejícího, tím je výrazně redukováno hmotové uspořádání všech bytových domů, které obsahují celkem 38 bytových jednotek. Ze všech těchto hledisek bytové domy nepředstavují necitlivý, nevhodný a architektonicky cizorodý prvek ani nedevastují krajinu. Žalobci se mýlí, že daná lokalita je a byla určena výlučně pro zástavbu rodinnými domy a nikoliv také pro domy obytné.

[16] Stěžovatel se s odvolací námitkou řádně vypořádal. Podle judikatury se architektonická podoba území může přirozeně vyvíjet a měnit, nebrání-li tomu např. požadavky památkové péče. Jestliže je možná změna architektonického uspořádání území, tím spíše je možná různorodá architektonická podoba v nově zakládané lokalitě kde územní plán počítá se stavbami jak pro individuální, tak i pro bytovou zástavbu.

[17] Je přesvědčen, že se nedopustil nezákonného postupu, když na tuto námitku nahlížel především z pohledu závazného územního plánu obce Řitka. Podle právní úpravy platilo, že územní plán v souvislostech a podrobnostech území obce zpřesňuje a rozvíjí cíle a úkoly územního plánování v souladu se zásadami územního rozvoje kraje a s politikou územního rozvoje [§ 43 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v rozhodném znění (dále jen „stavební zákon“)]. Cíle a úkoly územního plánování byly vymezeny v § 18 a 19 stavebního zákona (stěžovatel poukazuje zejména na § 18 odst. 4, § 19 odst. 1 písm. b), d) a e) stavebního zákona). Na základě této právní úpravy si stojí za tím, že hlavním a prvořadým nástrojem regulace výstavby a tím také i ochrany hodnot stávající zástavby je územní plán, do něhož jsou promítnuty principy a zásady územního plánování. V obci Řitka se nenachází žádná historická zástavba, která by vyžadovala, aby byla stanovena speciální ochrana architektonických a urbanistických hodnot. V dané ploše je realizována zástavba, která s nevelkým časovým odstupem předcházela posuzovanému záměru. Stěžovatel je proto názoru, že jestliže posuzoval soulad záměru se závazným územním plánem, vyhověl tak plně požadavku urbanistické koncepce tak, jak ji navrhuje a řeší územní plán.

[18] Co se týče otázky dostatečné kapacity ČOV, uvádí, že vyjádření Povodí Vltavy ze dne 20. 7. 2009 je stanoviskem vydaným ke stavebnímu povolení pro rozšíření kapacity ČOV Řitka z 900 EO na 3100 EO. Rovněž vyjádření České inspekce životního prostředí ze dne 1. 12. 2009 je vyjádření k projektové dokumentaci na intenzifikaci a rozšíření ČOV Řitka na 3100 EO. Oba tyto doklady nebyly vydány v rámci řízení, jehož předmětem je umístění sporné stavby. Jestliže žalobci zpochybňovali dostatečnou kapacitu ČOV v obci Řitka právě těmito doklady, které se vázaly k jinému správnímu řízení, pak je stěžovatel nemohl považovat za natolik relevantní doklady, které by byly s to vyvrátit stanovisko správce kanalizace VAK Beroun vydané k tomuto řízení. Tímto pozdějším dokladem souhlasil VAK Beroun s umístěním stavby, když uvedl, že z hlediska stávajícího kapacitního vytížení ČOV je napojení objektů v souladu s podmínkami povolení pro vypouštění odpadních vod. Rovněž i obec Řitka potvrdila, že navrhovaná stavba se nachází

v území, které je kompletně zasíťované s dostatečnou kapacitou pro připojení navržených objektů na vodovod a kanalizaci.

[19] Městský soud stěžovateli vytknul, že o nedostatečné kapacitě ČOV vypovídá také stanovisko Městského úřadu Černošice ze dne 21. 5. 2010, a stěžovatel se tímto stanoviskem nezabýval. Dotčeným orgánem pro danou věc je však vodoprávní úřad, a právě o jeho vyjádření se ve svém rozhodnutí opíral. Vodoprávním úřadem je rovněž Městský úřad Černošice, který dne 2. 6. 2010 pod zn. 2702/2010 vydal kladné stanovisko jako vodoprávní orgán ke stavební dokumentaci pro územní řízení (pozn. NSS: dne 2. 6. 2010 pod zn. 2702/2010 bylo vydáno vyjádření VAK Beroun, nikoliv Městského úřadu Černošice). Ve spisu je založeno také další kladné stanovisko téhož vodoprávního úřadu ze dne 21. 5. 2010, po kterém následovalo vyjádření ze dne 10. 6. 2010. Všechna tato vyjádření jsou k danému záměru vysloveně kladná a také jsou aktuálnější než vyjádření ze dne 21. 5. 2010. Stěžovatel proto nesouhlasí s názorem soudu, že vyšel toliko z kladných stanovisek obce Řitka a VAK Beroun, když považoval za stěžejní rovněž kladná vyjádření vodoprávního úřadu, na která ve svém rozhodnutí poukazoval. Dále vyšel ze vzájemného závazku mezi obcí Řitka a společností Dvorská s.r.o. vzešlého ze „Smlouvy o úpravě vzájemných práv a povinností a o úhradě podílu na účelně vynaložených nákladech v rámci výstavby v obce Řitka“ uzavřené dne 15. 5. 2008. Touto smlouvou se strany zavázaly v souvislosti s projektem posílit kapacitu technické a občanské vybavenosti v obci Řitka.

[20] Uvádí, že hodnotil vyjádření České inspekce životního prostředí ze dne 1. 12. 2009 i vyjádření Povodí Vltavy ze dne 20. 7. 2009, přičemž vzal na zřetel především tu skutečnost, že obě vyjádření nebyla vydána k tomuto řízení o umístění staveb bytových domů. Obě tyto instituce zaujímaly názor k projektové dokumentaci zpracované pro stavební povolení na ČOV – Řitka – intenzifikace, kde bylo řešeno rozšíření stávající ČOV. Obě tato vyjádření jsou také staršího data než je stanovisko VAK Beroun ze dne 2. 6. 2010 a než všechna vyjádření, která vydal Městský úřad Černošice. Na základě těchto skutečností dospěl k názoru, že bylo postačujícím způsobem doloženo, že umístění staveb je možné povolit s ohledem na kapacitní možnosti vodovodního a kanalizačního řadu v obci Řitka a stávající ČOV. Podle zákona o vodovodech a kanalizacích je správce anebo vlastník vodovodní či kanalizační soustavy kompetentní k tomu, aby se vyjádřil k technickým možnostem odpadního zařízení, tj. také k tomu, zda kapacitně je schopné přijmout a zpracovat odpadní vody z objektů, které jsou nově umísťovány. Lze poukázat také na § 161 stavebního zákona, který obecně upravuje pravomoc a povinnosti vlastníků technické infrastruktury. Za dané situace má za to, že rozhodnutí vycházelo z dostatečně zjištěného skutkového stavu a způsob vypořádání námitek žalobců byl dostačující.

[21] Bytové domy byly na základě později vydaného stavebního povolení postaveny a následně řádně zkolaudovány a jsou dosud užívány. Kapacita stávající ČOV se ukázala jako plně vyhovující pro účely povolení stavby i pro pozdější kolaudaci. Jako důkaz stěžovatel přiložil kolaudační souhlas ze dne 9. 9. 2013, č. j. MMpB-SÚ/7284/13-1037/2013-Vlk, a kolaudační souhlas ze dne 18. 12. 2014, č. j. MMpB-SÚ/12222/14-1427/2014-Bale.

[22] Co se týče námitky zvýšení hluku, emisí a snížení plynulosti a bezpečnosti provozu, stěžovatel uvádí, že zamítl odvolání ve všech námitkách i v námitce týkající se neúměrného zvýšení hluku, prachových látek, bezpečnosti a plynulosti silničního provozu.

Ztotožnil se s argumentací stavebního úřadu, že způsob života žalobců a jejich subjektivní nároky na pohodu bydlení budou zachovány a nevybočí v podstatné míře od běžných standardů, které ve svém souhrnu vytváří kvalitu bydlení. Záměr je umísťován na okraji dané obytné lokality a nijak neovlivní plynulost a bezpečnost dopravního provozu v další části lokality obývané žalobci. Dále uvedl, že stavby bytových domů samy o sobě nejsou zdrojem hluku, a proto nemůže jejich umístění přivodit neúměrné zvýšení povolené hladiny hluku na nemovitostech žalobců (kteří nejsou přímými sousedy), a totéž uvedl i k námitce zvýšení výskytu prachových částic v ovzduší.

[23] Nad rámec stěžovatel uvádí, že obecně je příjezd k bytovým domům v územním řízení řešen samostatným přístupem při okraji této lokality podél pásu vzrostlé zeleně a stranou stávajících rodinných domů. V rozhodnutí konstatoval, že k napojení bytových domů bude využita stávající zkolaudovaná místní komunikace sloužící prozatím pouze k přístupu k čističce odpadních vod. Tato komunikace vede pouze k bytovému komplexu a pro ostatní uživatele dané lokality je neprůjezdná a bude tomu tak i po jejím rozšíření na 5,5 m. Rozšíření komunikace se nedotýká žádného z namítaných práv žalobců, neboť bude realizováno na části komunikace, kterou neužívají a která leží zcela bokem od jejich nemovitostí.

[24] Zásadní důvod pro zamítnutí námitky žalobců, kteří tvrdili, že dojde k ohrožení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu a tím i hluku a prachu, je z napadeného rozhodnutí i z rozhodnutí stavebního úřadu zřejmý. V otázce plynulosti a bezpečnosti dopravního provozu poukazuje na kladné stanovisko Městského úřadu Černošice ze dne 28. 6. 2010. Dále uvádí, že tento okruh námitek byl v odvolání i v žalobě uplatňován pouze v obecné rovině, bez ohledu na rozlišení konkrétních vlastnických práv jednotlivých žalobců a bez specifikování dopadu vlivu záměru na tato jejich konkrétní práva. Stěžovatel proto považoval způsob vypořádání námitek za přiměřený jejich obecnosti.

[25] Vzhledem k tomu, že úkony právních služeb advokáta jsou stejné u všech žalobců, bez ohledu na počet zastupovaných, a zástupce použil stejnou argumentaci bez rozlišení samostatných práv jednotlivých žalobců, má za to, že zde byly dány důvody hodné zvláštního zřetele k částečnému nepřiznání náhrady nákladů řízení dle § 60 odst. 7 s. ř. s.

[26] Na základě výše uvedeného navrhuje zrušení napadeného rozsudku městského soudu.

[27] Žalobci ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 29. 4. 2016 uvádí, že stavební zákon vedle sebe samostatně staví dvě podmínky, které stavební úřad v územním řízení zkoumá, a to soulad záměru s vydanou územně plánovací dokumentací [§90 písm. a)] a soulad s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území [§ 90 písm. b)]. Tyto kategorie jsou samostatné, navzájem odlišné a posuzují se samostatně a nezávisle na sobě. Dále mají za to, že správní orgán měl věcně posoudit rozpory mezi vyjádřeními a stanovisky vztahujícími se k ČOV, což neučinil. Ohledně hluku, emisí a snížení plynulosti a bezpečnosti dopravního provozu považují tvrzení stavebního úřadu, že záměr je umísťován na okraji obytné lokality, za zavádějící, když jde o okraj, přes který vede jediná přístupová cesta, spojující obydlí žalobců s veřejnou komunikací a již jen z toho je zřejmé, že umístění stavby na současný stav dopad mít bude.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[28] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná pověřená osoba ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[29] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Neuvádí však konkrétně, v čem nepřezkoumatelnost či jinou vadu řízení spatřuje. Soud proto pouze v obecné rovině konstatuje [jelikož k vadám dle § 103 odst. 1 písm. d) přihlíží z úřední povinnosti - § 109 odst. 4 s. ř. s.], že rozsudek městského soudu splňuje kritéria přezkoumatelnosti, jedná se o rozhodnutí srozumitelné, které je vyčerpávajícím způsobem odůvodněno. Je z něj zcela zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Žádnou vadu řízení před městským soudem, která by měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, Nejvyšší správní soud neshledal.

[30] Závěr, dle kterého se stěžovatel dostatečným a srozumitelným způsobem nevyjádřil k odvolací námitce, že stavební úřad posuzoval toliko soulad projektu s územně plánovací dokumentací a nikoli soulad s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, je správný.

[31] Žalobci v námitkách uplatněných v územním řízení mimo jiné uváděli, že území „*bylo mnoho let určeno pouze k výstavbě rodinných domů. Tomu odpovídala jak velikost samotného území, které je z jedné strany ohraničeno veřejnou komunikací a z ostatních stran je obklopeno kompaktní zelení, tak v území vymezených parcel, parametry technické infrastruktury, řešení dopravní obslužnosti apod. V dané lokalitě bylo vymezeno 55 parcel, čemuž odpovídalo 55 rodinných domů a odpovídající počet uživatelů těchto domů. Do dnešního dne bylo v dané lokalitě rozptýleně postaveno 23 rodinných domů. Žádný z rodinných domů nepřesahuje výškově 9 m, všechny domy mají šikmou střechu (se sklonem střechy pohybujícím se mezi 25 – 45 %) a svoji plochou zastavují max. 15% z plochy pozemku (uvedené parametry jsou plně v souladu s tehdy platnými regulativy územního plánu). Postupem, podle tehdy platných regulativ se zformovala jedinečná urbanistická struktura, jejíž zachování je předmětem veřejného zájmu. Žadatelem předkládaný návrh stavby je v příkrém rozporu se stávajícím charakterem území a architektonickými a urbanistickými hodnotami v území. Dosavadní zástavba v dané lokalitě má jednotný charakter, který plně odpovídá urbanistickým hodnotám, velikosti a charakteru sídelního útvaru a z architektonického hlediska tvoří celek stejnorodého charakteru. Jedná se o typickou zástavbu okrajové části vesnice rodinnými domy. Navrhovaný objekt je svojí povahou bytovým domem. Svými parametry (např. rovná střecha), a objemem absolutně nerespektuje jednotný charakter zástavby dané lokality. Realizace předkládaného návrhu by tak významným způsobem zasáhla do současného jednotného architektonického rázu*

ostatních budov, a významným způsobem degradovala urbanistickou strukturu současné zástavby a krajinný ráz.“

[32] Stavební úřad na tuto námitku reagoval na straně 12 územního rozhodnutí, kde uvedl následující: „*Stavební úřad se touto námitkou zabýval a zjistil, že záměr je v souladu s platnou územně plánovací dokumentací obce Řitka, přičemž je daná lokalita označena v územním plánu jako „R“ – obytné území, které slouží zejména bydlení a dalším způsobům využití, které nesnižují obytnou kvalitu místa. V území lze umístit stavby pro bydlení, stavby ubytovacích zařízení o kapacitě do 50 lůžek, stavby a zařízení občanského vybavení pro potřeby obyvatel území s tím, že maloobchodní zařízení je limitována celkovým počtem parkovacích míst nejvýše 10, zařízení služeb, zařízení veřejného stravování, zařízení kulturní a mateřské školy. Podmínečně přípustná jsou ubytovací zařízení o kapacitě nad 50 lůžek a nerušící provozovny pro výrobní a související činnosti neprůmyslového charakteru. V obytném území je přípustné zastavět stavbou pro bydlení nejvýše 20% plochy parcely. Nedílnou součástí obytného, popř. navazujícího území zeleně, jsou tělovýchovné plochy a venkovní rekreační plochy včetně dětských hřišť, dimenzované podle čl. 6. Navrženými stavbami pro bydlení bude zastavěno 1658 m² z celkových 10803 m², což je 15% z dotčených parcel, resp. 19% z plochy 8599,5 m², která je v situaci označena jako část pozemku, která bude dotčená stavbou. Oba tyto parametry jsou v souladu s územně plánovací dokumentací. Umístění objektů odpovídá charakteru původní parcelace této lokality a nijak nenaboural původně plánovaný koncept využití tohoto území. Navržené architektonické řešení staveb vychází z respektování stávající zástavby a okolí stavby. Dále pak snahy o současné – moderní architektonické řešení, v souladu s funkčním využitím objektu a důrazem na kvalitu bydlení, soukromí a bezpečí obyvatel komplexu. Hlavními architektonickými prvky objektů je kombinace jejich 2 hlavním hmot, střešní nástavba, terasy a zastřešení pultovými střechami. Bytový dům je cca 0,5 m nad terénem a celková výška je 6,5 – 11,0 m a to vzhledem k tomu, že pozemek je svažitý. Vzhledem k těmto skutečnostem stavební úřad uvedené námitky zamítl.*“

[33] Z výše uvedeného je zřejmé, že se stavební úřad zabýval zejména souladem s platnou územně plánovací dokumentací. K souladu s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území toliko vyjmenoval hlavní architektonické prvky umísťovaných staveb a bez dalšího uzavřel, že navržené architektonické řešení vychází z respektování stávající zástavby, okolí stavby a ze snahy o moderní architektonické řešení.

[34] Žalobci v návaznosti na to v odvolání namítali, že stavební úřad fakticky posuzoval pouze soulad projektu s územně plánovací dokumentací a nikoli soulad s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území. Tedy, že stavební úřad posuzoval pouze kritérium dle § 90 písm. a) stavebního zákona a nikoliv už kritérium dle § 90 písm. b) stavebního zákona.

[35] Stěžovatel v napadeném rozhodnutí na straně 13 a 14 k této námitce uvedl následující:

„*K této námitce lze pouze dodat, že odvolatelům nepřísluší posuzovat technické, urbanistické a architektonické podmínky využití území. Pro dané území je schválen územní plán obce Řitka, v daném místě, na kterém je umísťována předmětná stavba, jako území*

obytné. Obytné území označené v grafické části písmenem „R“, slouží zejména k bydlení a dalším způsobům využití, které nesnižují obytnou kvalitu místa. V území lze umístit stavby pro bydlení, stavby ubytovacích zařízení o kapacitě 50 lůžek, stavby a zařízení občanského vybavení pro potřeby obyvatel území s tím, že maloobchodní zařízení je limitováno celkovým počtem parkovacích míst nejvýše 10, zařízení služeb, zařízení veřejného stravování, zařízení kulturní a mateřské školky. Podmínečně přípustná jsou ubytovací zařízení o kapacitě nad 50 lůžek a nerušící provozovny pro výrobní a související činnost neprůmyslového charakteru. V obytném území je přípustné zastavět stavbou bydlení nejvýše 20 procent plochy parcely. Nedílnou součástí obytného území popř. navazujícího území zeleně, jsou tělovýchovné plochy a venkovní rekreační plochy včetně dětských hřišť, dimenzované podle čl. 6.

Nicméně odvolací správní orgán námitku odvolatele, že správní orgán dle jejich názoru vůbec nezkoumal urbanistické a architektonické hodnoty v území, když stručný popis architektonických prvků nelze považovat za posouzení souladu záměru s požadavky na ochranu zákonem předvídaných hodnot, a že toto kritérium přitom nelze při vydání územního rozhodnutí pominout, lze shrnout následovně. Urbanistické hodnoty území řeší urbanistická studie, která je územně plánovacím podkladem, který řeší územně technické, urbanistické a architektonické podmínky využití území. Zpracovává se zpravidla pro území obce nebo její části, výjimečně pro území více obcí. Používá se zejména pro získání variantních řešení a na ověření urbanistické koncepce pro územní plán obce nebo regulační plán. Zpracovává se i pro řešení vybraných problémů v území. Obsah a rozsah urbanistické studie se stanoví v jejím zadání. Má-li být využita při pořizování územního plánu obce nebo regulačního plánu, vychází se při stanovení jejího obsahu a rozsahu přiměřeně z obsahového standardu příslušné územně plánovací dokumentace. Urbanistickým detailem je prvek nebo soubor prvků vybavení urbanistického celku nebo jeho části (strom, pomník, socha, osvětlovací stožáry). Urbanistickým řádem jsou podmínky pro zastavění jednotlivých pozemků a urbanistickým souborem je hmotové a prostorové seskupení budov, majících jednotící urbanistickou kompozici v použitém řádu zastavovací soustavy. Na podkladě shora uvedeného a proto, že obec Řitka má zpracovaný územní plán, má odvolací správní orgán za to, že odůvodnění stavebního úřadu v tomto směru je dostačující.“

[36] Z výše uvedeného je zřejmé, že stěžovatel ke shora uvedené odvolací námitce nejprve konstatoval, že odvolatelům nepřísluší posuzovat technické, urbanistické a architektonické podmínky využití území, následně posoudil soulad záměru s územním plánem, vysvětlil pojmy urbanistická studie, urbanistický detail, urbanistický řád a urbanistický soubor, a uzavřel, že odůvodnění stavebního úřadu je dostatečné. Stěžovatel se tedy fakticky k odvolací námitce nevyjádřil, pouze obecně konstatoval, že je odůvodnění stavebního úřadu dostatečné, aniž by podrobně popsal, proč ho za dostatečné považuje. V této souvislosti je nutno konstatovat, že posouzení souladu záměru s územním plánem a vysvětlení shora uvedených pojmů nemá k odvolací námitce žádný vztah, resp. na odvolací námitku nikterak neodpovídá.

[37] Nelze se tedy ztotožnit s kasační námitkou, že v řízení byl posouzen soulad staveb s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území. Stavební úřad na poměrně podrobnou námitku žalobců toliko v obecné rovině konstatoval, že navržené architektonické řešení vychází z respektování stávající zástavby, okolí stavby a ze snahy o moderní architektonické řešení. Stěžovatel pak bez dalšího považoval odůvodnění stavebního úřadu za dostatečné.

[38] Úvahy a argumenty uplatněné v kasační stížnosti, proč považuje umísťovaný záměr za souladný s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území (viz shrnutí v odstavci 14 a 15 tohoto rozsudku), nemají odraz v napadeném ani v územním rozhodnutí. Proto se soud nemohl těmito argumenty a úvahami zabývat. Správní soudy přezkoumávají žalobou napadené rozhodnutí a v něm uvedené důvody. Případný nedostatek odůvodnění nemůže být dodatečně zhojen podrobnějším rozborem učiněným až v kasační stížnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003 – 58).

[39] Zbývá doplnit, že posouzení souladu záměru s vydanou územně plánovací dokumentací a souladu záměru s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, jsou dle § 90 stavebního zákona dvě odlišné kategorie hledisek, které má stavební úřad v územním řízení posuzovat [upravené samostatně pod písm. a) a b)]. Z ničeho nelze dovodit, že by v případě, kdy má obec vydán územní plán, postačovalo posouzení souladu záměru s tímto územním plánem. I v takovém případě musí stavební úřad posuzovat soulad záměru s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území a s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území. „*Z hlediska vazby územního plánu a územního rozhodnutí, což jsou dva instituty, které jsou na sebe velmi úzce navázány, územní plán stanoví pouze obecné podmínky zástavby dané lokality; v rámci územního rozhodnutí, které z něho vychází, jsou pak již posuzovány konkrétní záměry, jejich realizace, z bližšího měřítka a ve vazbě na konkrétní poměry v dané lokalitě. Územní plán je tedy nástrojem koncepčním, územní rozhodnutí je nástrojem realizačním. V rámci územního rozhodnutí jsou zvažovány konkrétní dopady záměru do území.*“ (Machačková, J. a kol.: Stavební zákon. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013).

[40] Co se týče dostatečné kapacity ČOV, žalobci v námitkách namítali, že kapacita čističky odpadních vod je již nyní hraniční s tím, že záměr nelze bez zvýšení kapacity ČOV realizovat. Stavební úřad v územním rozhodnutí odkázal na kladné vyjádření vlastníka - obce Řitka, a provozovatele – VAK Beroun, kteří s napojením navržených staveb souhlasili a tím potvrdili dostatečnou kapacitu ČOV. V odvolání žalobci zpochybnili správnost stanoviska VAK Beroun a poukázali na vyjádření České inspekce životního prostředí ze dne 1. 12. 2009 a vyjádření Povodí Vltavy ze dne 20. 7. 2009.

[41] Stěžovatel v napadeném rozhodnutí uvedl následující: „*K uváděné nedostatečné kapacitě čistírny odpadních vod a k námitce odvolatelů stran toho, že stanovisko správce kanalizace VAK Beroun je nestandardní je nutno konstatovat, že z vyjádření společnosti VAK Beroun explicitně vyplývá, že z hlediska stávajícího kapacitního vytížení ČOV je napojení těchto objektů v souladu s podmínkami platného povolení pro vypouštění odpadních vod, viz vyjádření k dokumentaci pro územní rozhodnutí o umístění stavby ze dne 2. 6. 2010 zn. 2702/2010 a dále vyjádření příslušného vodoprávního úřadu ze dne 21. 5. 2010 č.j.: ŽP/MEUC – 023603/2010/Du spi. Zn. ŽP/S/MEUC – 023603/2010/Du a dále ze dne 10. 6. 2010 č.j.: ŽP/MEUC – 031928/2010/Sob spis. Zn. ŽP/MEUC – 023603/2010/Du, která jsou kladná. Dále byla v předmětné věci k územnímu řízení doložena „Smlouva o úpravě vzájemných práv a povinností a o úhradě podílu na účelně vynaložených nákladech v rámci výstavby v obci Řitka“. Tato smlouva byla uzavřena mezi obcí Řitka a společností Dvorská*

s.r.o. dne 15. 5. 2008. Předmětem této smlouvy je definice vzájemných závazků a povinností smluvních stran v rámci realizace projektu popsaného v čl. 2 odst. 2.3. smlouvy, a to tak, aby investor mohl realizovat předmětný projekt při zajištění dostatečného posílení kapacit technické a občanské vybavenosti obce. Strany v této smlouvě souhlasí, aby obec uplatnila v rámci územního řízení závazky investora popsané v této smlouvě do textu územního rozhodnutí tak, aby tyto mohly být v budoucnu nárokovány i v případě změny na straně investora. Pokud se týká předložených důkazů, na které odvolatelé poukazují a jež mají prokazovat nedostatečnost kapacity stávající ČOV ve vztahu k napojení předmětných domů, je nutno konstatovat, že se nejedná o listiny, které by Česká inspekce životního prostředí vydala v souvislosti s řízením o umístění uvedené stavby, stejně tak jako vyjádření Povodí Vltavy. U vyjádření ČIŽP se jedná o vyjádření ze dne 1. 12. 2009 k projektové dokumentaci pro stavební povolení ČOV – Řitka – intenzifikace, kdy předmětem je budoucí rozšíření stávající ČOV na kapacitu 3100 EO a stejného projektu se týká i vyjádření Povodí Vltavy. Z předmětných dokladů pak nevyplývá ve vztahu k uvedenému řízení nic co by negovalo stanovisko správce kanalizace VAK Beroun a dotčeného orgánu, jímž je MěÚ Černošice.“

[42] Ze správního spisu se podává, že ve vyjádření VAK Beroun ze dne 2. 6. 2010, zn. 2702/2010, je uvedeno, že VAK Beroun jako správce vodovodu a kanalizace souhlasí s vydáním rozhodnutí o umístění stavby při splnění stanovených podmínek. Dále je zde uvedeno, že „*[d]le informace zástupce obce žadatel uzavřel s obcí smlouvu a poskytl finance na úpravy, které byly provedeny v roce 2008 a na základě kterých bylo vydáno povolení k vypouštění odpadních vod, tak aby stávající kapacita ČOV pojmula odpadní vody i z tohoto projektu. Z hlediska stávajícího kapacitního vytížení ČOV je napojení těchto objektů v souladu s podmínkami platného povolení pro vypouštění odpadních vod.*“

[43] Ve vyjádření ze dne 7. 5. 2010 obec Řitka souhlasila s umístěním stavby s tím, že se nachází v území, které je kompletně zasíťované s dostatečnou kapacitou pro připojení navržených objektů na vodovod a kanalizaci.

[44] Ve stanovisku Městského úřadu Černošice ze dne 21. 5. 2010 měl vodoprávní úřad k záměru připomínky, přičemž jednou z připomínek bylo, že „*[p]odmínka č. 4 platného povolení k vypouštění odpadních vod ze stávající ČOV Řitka pro 900 EO zní: Na ČOV Řitka smí být připojováni pouze následující producenti: nemovitosti v již zasíťovaných lokalitách na Bučině a Štěpnice, na které jsou již vydána ÚR nebo SP, jednotlivé stavební parcely ve staré zástavbě, které mají vybudovánu přípojku, 2 stávající bytové domy ve staré zástavbě. Vzhledem k tomu, že na uvedený záměr ještě nebylo vydáno územní rozhodnutí, je možno předmětný obytný komplex povolit do užívání (zkolaudovat) nejdříve po uvedení ČOV Řitka po rekonstrukci a intenzifikaci do zkušebního provozu. K územnímu řízení je tak v souladu s § 88 stavebního zákona nutno předložit plánovací smlouvu.*“

[45] V dodatku ze dne 10. 6. 2010 k výše citovanému stanovisku Městský úřad Černošice, vodoprávní úřad, uvedl, že po obdržení doplňujících podkladů od investora, tj. vyjádření VAK Beroun ze dne 2. 6. 2010 a vyjádření obce Řitka ze dne 7. 5. 2010, mění své stanovisko ze dne 21. 5. 2010. Výše citovanou připomínku Městský úřad Černošice v dodatku ze dne 10. 6. 2010 již neuvedl.

[46] Stanoviskem Povodí Vltavy ze dne 20. 7. 2009 dal správce povodí souhlas s projektovou dokumentací pro stavební rozhodnutí stavby „Řitka – rozšíření ČOV“ týkající se intenzifikace stávající čistírny odpadních vod z 900 EO na 3100 EO z důvodu rozšiřování počtu obyvatel v souvislosti s novou výstavbou.

[47] Přípisem ze dne 1. 12. 2009 se Česká inspekce životního prostředí vyjádřila k projektové dokumentaci na intenzifikaci ČOV Řitka z kapacity 900 EO na kapacitu 3100 EO.

[48] Z výše uvedeného je zřejmé, že vyjádření VAK Beroun je skutečně v rozporu se stanovisky Povodí Vltavy, České inspekce životního prostředí a Městského úřadu Černošice ze dne 21. 5. 2010. Zatímco totiž z vyjádření VAK Beroun vyplývá, že k úpravám ČOV mělo dojít již v roce 2008, ze stanovisek Povodí Vltavy a České inspekce životního prostředí vyplývá, že v roce 2009 teprve probíhalo řízení na vydání stavebního povolení na rozšíření ČOV. Stanovisko Městského úřadu Černošice ze dne 21. 5. 2010 pak potvrzuje, že dosud k intenzifikaci ČOV nedošlo, přičemž umísťovanou stavbu je možno zkolaudovat až po uvedení ČOV po rekonstrukci do zkušebního provozu. Toto stanovisko bylo následně dodatkem ze dne 10. 6. 2010 bez bližšího odůvodnění Městským úřadem Černošice změněno.

[49] Stěžovatel byl povinen se na základě námitek uplatněných v odvolání rozpory mezi výše uvedenými doklady důkladně zabývat a zjistit stav věci bez důvodných pochybností. Nelze se bez dalšího ztotožnit s jeho argumentem, že stanoviska Povodí Vltavy a České inspekce životního prostředí nebyla vydána v rámci tohoto územního řízení a tudíž se jimi zabývat nemusí. Podle § 51 odst. 1, věty první, zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Shora uvedená stanoviska jsou svým obsahem způsobilá zpochybnit vyjádření VAK Beroun ze dne 2. 6. 2010, proto se jimi měl stěžovatel důkladně zabývat a vysvětlit vzniklé rozpory.

[50] K argumentům a úvahám stěžovatele uvedeným v kasační stížnosti, kde tento hodnotil shora uvedená stanoviska a vyjádření (viz zejména shrnutí v odstavci 18 tohoto rozsudku), nemohl soud přihlížet, neboť nemají odraz v napadeném rozhodnutí (srov. bod 38 tohoto rozsudku).

[51] Soud se nemohl zabývat ani skutečností, že byly bytové domy na základě později vydaného stavebního povolení postaveny a řádně zkolaudovány, přičemž se kapacita ČOV ukázala jako plně dostačující. Městský soud totiž při přezkumu napadeného rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Předmětem přezkumu v rámci řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem je pak napadené rozhodnutí městského soudu (§ 102 s. ř. s.). Z těchto důvodů soud neprovedl důkaz kolaudačními souhlasy ze dne 9. 9. 2013, č. j. MMpB-SÚ/7284/13-1037/2013-Vlk, a ze dne 18. 12. 2014, č.j. MMpB-SÚ/12222/14-1427/2014-Bale.

[52] Žalobci v námitkách uplatněných v územním řízení dále namítali, že v lokalitě dojde ke zvýšení hluku a emisí a ke snížení plynulosti a bezpečnosti provozu. Stavební úřad v územním rozhodnutí k této námitce uvedl, že „*vybudováním 4 bytových viladomů nebude negativně ani nad přípustnou míru snížena kvalita bydlení v dané lokalitě. Nejsou zde navrženy stavby výrobního charakteru, které by svým provozem rušili pohodu bydlení v dané lokalitě. Navržené stavby jsou na začátku dané lokality, příjezd je navržen po jiné komunikaci, než kterou budou užívat obyvatelé ve vzdálenější části lokality a nijak nebudou provozem, nebo užíváním staveb dotčeni. (...) užíváním staveb nedojde k neúměrnému zvýšení hluku ani emisím prachových látek, ani bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, jelikož záměr žadatele je na okraji dané lokality a nijak neovlivní plynulost v další části lokality.*“

[53] V odvolání žalobci namítli, že závěry stavebního úřadu postrádají odkaz na konkrétní údaje, měření či jiné důkazy. Jakékoli tvrzení správního orgánu musí být podloženo fakty, nikoli jeho subjektivními dohady. Správní orgán se tak s námitkou řádně nevypořádal, jeho odůvodnění je nepřezkoumatelné. Stěžovatel k této námitce v napadeném rozhodnutí uvedl následující: „*K tomu odvolací orgán uvádí, že odůvodnění stavebního úřadu pravděpodobně v tomto směru směřovalo k provozním podmínkám budoucí prováděné stavby, neboť intenzita a souhrn uvedených činitelů a vlivů se posuzuje každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech. Podmínkou zohlednění těchto subjektivních hledisek ovšem je, že způsob života dotčených osob a jejich z toho plynoucí subjektivní nároky na pohodu bydlení nevybočují v podstatné míře od obecných oprávněně požadovatelných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality. Námitka odvolatelů je v tomto směru nepodstatná a nemá žádný vztah k umístění stavby.*“

[54] Nejvyšší správní soud se ztotožnil s městským soudem, že námitka týkající se hluku, emisí, plynulosti a bezpečnosti provozu (resp. námitka, že závěry, které stavební úřad v tomto směru učinil, nejsou podloženy) má vztah k územnímu řízení. Stěžovatel se měl touto námitkou v napadeném rozhodnutí řádně zabývat, což neučinil. Odpověď na odvolací námitku napadené rozhodnutí nedává. Soud opětovně dodává, že se nemohl zabývat argumentací a úvahami uplatněnými až v kasační stížnosti, které nemají odraz v napadeném rozhodnutí) srov. bod 38 tohoto rozsudku).

[55] Nad rámec soud konstatuje, že není pravdou, že žalobci nemohou být provozem ani užíváním umísťované stavby jakkoli dotčeni, neboť příjezd ke stavbě je řešen samostatným přístupem (rozšířením komunikace podél pozemků parc. č. 158/11 a 158/43). Ze správního spisu je zřejmé, že minimálně žalobce g), jakožto vlastník pozemku parc. č. 158/13, může být užíváním stavby dotčen (z hlediska hluku, emisí, plynulosti a bezpečnosti dopravního provozu). Na samostatnou komunikaci k umísťovaným stavbám se totiž automobily z hlavní komunikace dostanou až poté, co projedou po komunikaci na parc. č. 158/1 vedoucí kolem nemovitosti žalobce g).

[56] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítl, že zde byly dle § 60 odst. 7 s. ř. s. dány důvody hodné zvláštního zřetele k částečnému nepřiznání náhrady nákladů řízení žalobcům, neboť úkony právní služby advokáta byly stejné u všech žalobců, bez ohledu na počet zastupovaných, a zástupce použil stejnou argumentaci bez rozlišení samostatných práv jednotlivých žalobců.

[57] Podle § 60 odst. 7 s. ř. s. jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává.

[58] Nejvyšší správní soud konstatuje, že je na uvážení rozhodujícího soudu, zda využije moderační právo týkající se náhrady nákladů řízení zakotvené v § 60 odst. 7 s. ř. s. či nikoliv. Tento institut představuje výjimku prolamující základní pravidlo pro přiznání náhrady nákladů řízení (tj. úspěch ve věci) a lze jej použít pouze ve výjimečných případech. Stěžovatel v řízení před městským soudem netvrdil, že by zde byly důvody zvláštního zřetele hodné pro aplikaci moderačního práva soudu, proto se městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku tímto nezabýval. Z rozsudku je však zřejmé, že městský soud moderačního práva nevyužil, resp. neshledal naplnění důvodů zvláštního zřetele hodných. Z tohoto hlediska nelze městskému soudu nic vytknout.

IV. Závěr

[59] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci při tom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[60] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci měli ve věci plný úspěch, proto jim soud přiznal náhradu nákladů řízení proti stěžovateli, a to za jeden společný úkon právní služby, kterým je písemné podání ve věci samé – vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)]. Za jeden úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu]. Podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu, jde-li o společné úkony při zastupování nebo obhajobě dvou nebo více osob, náleží advokátovi za každou takto zastupovanou nebo obhajovanou osobu mimosmluvní odměna snížená o 20 %. Zástupci tak za 9 žalobců náleží mimosmluvní odměna ve výši 22 320 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu náleží zástupci žalobců i náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč. Celková částka odměny za zastupování tak činí 22 620 Kč. Zástupce žalobců je plátcem DPH. K nákladům řízení se tedy přičítá DPH ve výši 4 750,20 Kč. Náhrada nákladů řízení tak činí 27 370,20 Kč. Tuto částku je stěžovatel povinen uhradit k rukám zástupce JUDr. Petra Plavce, advokáta se sídlem Na Zábradlí 205/1, Praha 1. Náhrada nákladů řízení je splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[61] Nejvyšší správní soud konstatuje, že neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro aplikaci moderačního práva soudu dle § 60 odst. 7 s. ř. s. V posuzované věci se nejedná o natolik výjimečný případ založený na specifických okolnostech, který by odůvodňoval částečné nepřiznání náhrady nákladů řízení žalobcům vypočítané dle advokátního tarifu. Základní povinností orgánů veřejné moci je svá rozhodnutí řádně odůvodnit a vypořádat se s uplatněnými námitkami. Stěžovatel této své povinnosti zjevně nedostál, jak je z výše uvedeného zřejmé. Již při podání kasační stížnosti si musel být vědom toho, že řízení o ní

může vyvolat na straně žalobců další náklady, jež bude v případě neúspěchu povinen nahradit. Zbývá doplnit, že zástupce žalobců ve vyjádření ke kasační stížnosti ani nemohl argumentaci ve vztahu k jednotlivým žalobcům individualizovat, neboť reagoval na kasační námitky stěžovatele, které se týkaly přezkoumatelnosti jeho rozhodnutí.

[62] Výrok o náhradě nákladů řízení v případě osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Protože soud v dané věci osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil, rozhodl tak, že tato osoba nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. července 2016

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu